

Đạo luật Thực phẩm New Zealand năm 2014

New Zealand's Food Act 2014

1. Title and Commencement

This Act is the Food Act 2014. This Act comes into force on a date appointed by the Governor-General by Order in Council; and 1 or more Orders in Council may be made appointing different dates for different provisions and different purposes

2. Classification of food sectors for purpose of assigning applicable riskbased measures

(a) food sectors that generally pose a high level of risk to public health are classified in Schedule 1 and food businesses in those food sectors must operate under a food control plan;

(b) food sectors that generally pose a medium or medium-to-low level of risk to public health are classified in Schedule 2 and

(i) food businesses in food sectors classified in Part 3 of that schedule must operate under a level 3 national programme:

(ii) food businesses in food sectors classified in Part 4 of that schedule must operate under a level 2 national programme:

(iii) food businesses in food sectors classified in Part 5 of that schedule must operate under a level 1 national programme:

(c) food sectors that generally pose a low level of risk to public health are classified in Schedule 3 and food businesses in those food sectors are not required to operate under a food control plan or a national programme.

3. Food business not subject to risk-based measure only because it imports food

(1) Despite section 23, a food business is not subject to a risk-based measure under that section by reason only that it imports food.

(2) Subsection (1) does not limit or affect the other requirements of this Act in relation to food imported for the purpose of sale.

4. Restriction on importation of food for purpose of sale

(1) A person must not import any food for the purpose of sale unless the person is a registered importer; or if the person is not a registered importer, the person is importing the food through an agent who is a registered importer.

(2) The importation of food in a quantity that is more than that which a reasonable person would consider to be reasonably required for the purpose of personal consumption must, unless the contrary is proved, be treated as an importation of the food for the purpose of sale.

5. Duties of importer

An importer of food for the purpose of sale must ensure that

(a) the importer's operations comply with any applicable requirements of this Act; and

(b) import only food that meets all applicable requirements of this Act; and

(c) maintain procedures and processes to demonstrate that the record-keeping requirements of this Act in relation to the traceability and processing and handling of the food imported by the importer are being complied with; and

(d) comply with section 294 and comply with section 295, which, if the importer's food business is not operating under a risk-based measure, applies as if the reference to a recognised person or recognised agency (other than a verifier or

verification agency) were a reference to any recognised person or recognised agency (including a verifier or verification agency).

6. Application for registration

For every consignment of food imported for sale into New Zealand, there must be a person who is a New Zealand resident (within the meaning of section YD 1 or YD 2 of the Income Tax Act 2007) and who is registered as an importer under this Act.

An application for registration must be made in writing to the chief executive in a form or manner specified by the chief executive by notice under section 405; and include the applicant's name, trading name, and business address (including the electronic address, if available); and include the applicant's physical and electronic address and be accompanied by the prescribed fee (if any).

7. Criteria for approval of application for registration

(1) The chief executive must approve an application for registration that complies with section 113 if satisfied that the applicant is a fit and proper person to be registered as an importer.

(2) In determining whether an applicant is a fit and proper person for the purposes of subsection (1), the chief executive may take into account the following matters:

(a) any specified conviction entered against the applicant or against any director, manager, or significant shareholder of the applicant;

(b) whether there has in the past been a serious or repeated failure by the applicant, or by any director, manager, or significant shareholder of the applicant, to comply with the duties of an importer in section 110 or the duty of a registered importer in section 111;

(c) whether there are other grounds for considering that the applicant is likely in the future to fail to comply with those duties;

(d) any other matters that the chief executive considers relevant.

8. Refusal to register

(1) If the chief executive proposes to refuse to register an applicant, the chief executive must give the applicant—

(a) a written notice that clearly informs the applicant of the grounds proposed for refusal; and

(b) a reasonable opportunity to make written submissions.

(2) If the chief executive finally determines to refuse to register the applicant, the chief executive must, as soon as practicable, give the applicant written notice of—

(a) the decision and the reason for it; and

(b) the applicant's right to seek a review of the decision under section 355.

9. Duration of registration

(1) An importer's registration is effective from the date of registration until the date that is 12 months after the date of registration; or a later date specified by the chief executive by written notice to the importer.

(2) Subsection (1) applies unless the registration is cancelled under section 127; or is surrendered under section 130.

(3) The registration may be renewed for further periods in accordance with Part 2 of Schedule 4.

10. Cancellation of registration

(1) The chief executive may cancel the registration of an importer in accordance with Part 4 of Schedule 4 if satisfied that the importer—

(a) is no longer a fit and proper person to be registered, taking into account the matters referred to in section 116(2) (b) that (i) arose after the registration of the importer; or (ii) first came to the attention of the chief executive after the registration of the importer; or

(b) has failed to pay any fees or charges imposed or prescribed by or under this Act or any regulations made under this Act (excluding any infringement fee).

(2) If the chief executive decides to cancel the registration of an importer, the chief executive must, as soon as practicable, give written notice of the cancellation to the appropriate verifier or verification agency (if any).

11. Application for recognition

An application for recognition under section 135, 139, or 141 must (a) be in the appropriate form and manner provided or approved by the chief executive for that purpose; and (b) be accompanied by the prescribed application fee (if any).

12. Grant of recognition

(1) If the chief executive recognises an agency, a person, or a class of persons, the chief executive must, as soon as practicable,—

(a) enter the name of the recognised agency or recognised person, or a definition of the class that allows the class to be accurately and readily identified, in the relevant public register; and

(b) for a recognised agency or a recognised person, give the agency or person a notice of recognition; and

(c) for a recognised class (i) notify the class in accordance with section 168 of its recognition; and (ii) if there was an applicant, give the applicant written notice of the recognition of the class.

(2) A notice of recognition must specify—

(a) the permissible functions and activities for which the recognition is granted; and

(b) for a recognised class, any members or categories of members that are excluded from the recognised class in accordance with section 141(5); and

(c) any conditions of recognition imposed under section 147(1); and

(d) the duration of the recognition under section 150.

13. Ongoing recognition fees, charges, or levies

Recognised agencies and recognised persons must pay the prescribed fee, charge, or levy (if any) for ongoing recognition for the prescribed period on or before the date provided or approved by the chief executive for that purpose.

14. Regulations and notices about imported food

The Governor-General may, by Order in Council made on the recommendation of the Minister, make regulations setting out all or any of the following for imported food:

(a) general requirements that apply to imported food;

(b) different requirements for different categories of food, based on criteria, descriptions, food groups, import pathways, origins, risks, or types;

(c) requirements that specify which different categories of food require clearance under section 109, and requirements that specify other matters related to the clearance of that food;

(d) restrictions or prohibitions on, or requirements for, dealing with food that is not cleared;

(e) requirements relating to the safety and suitability of food and to good operating practice;

(ea) controls, restrictions, requirements, and prohibitions in relation to a food sector, including how a food sector must manage or deal with risks that arise from trading in food;

(f) how the requirements may or must be met;

(g) when the requirements must be met;

(h) who is responsible for ensuring that the requirements are met;

(i) other matters related to requirements;

(j) sampling and testing requirements that must be complied with;

(k) record-keeping requirements that must be complied with.

15. Exporting or returning imported food or food-related accessory that has been detained

(1) If the chief executive does not give directions under section 279 about imported food or an imported food-related accessory that a food safety officer seized and detained under section 306, the officer must offer the importer, subject to any conditions that the chief executive may impose (if any), the options of (a) exporting it; or (b) returning it to its place of origin.

(2) In determining whether to impose conditions for the purposes of subsection (1), the chief executive may take into account the following matters:

(a) the requirements of the place of origin or the destination markets of the imported food or imported food-related accessory;

(b) the reason for the seizure of the imported food or imported food-related accessory;

(c) New Zealand's international obligations.

(3) All costs reasonably incurred in the seizure, detention, and disposal (a) must be paid by the importer before the disposal; and (b) are recoverable from the importer as a debt due to the Crown.

16. Minister may adopt joint food standards

(1) The Minister may, by notice, adopt a joint food standard (adopted joint food standard) for food manufactured or prepared for sale or sold in New Zealand, or imported into, or exported from, New Zealand, if subsections (2) and (3) are complied with.

(2) In adopting a joint food standard under subsection (1), the Minister must take into account the following matters:

(a) the need to protect public health;

(b) the desirability of avoiding unnecessary restrictions on trade;

(c) the desirability of maintaining consistency between the adopted joint food standards and those standards that apply internationally;

(d) the need to give effect to New Zealand's obligations under any relevant international treaty, agreement, convention, or protocol;

(e) any other matters that the Minister considers relevant.

(3) The Minister must not adopt a joint food standard under subsection (1) unless he or she is satisfied that adequate consultation on the joint food standard has taken place under the Food Standards Australia New Zealand Act 1991 (Australia).

(4) The effect of adopting a joint food standard is that a person who manufactures or prepares food for sale in New Zealand, or sells food in New Zealand, or imports food into, or exports food from, New Zealand must comply with the requirements of the adopted food standard in relation to that food.

17. Issue, notification, and availability of adopted joint food standards

(1) A notice adopting a joint food standard under section 397 must (a) be signed by the Minister; and (b) show the date of its commencement.

(2) If a notice adopting a joint food standard is issued,—

(a) the Minister must ensure that, as soon as practicable after the notice is issued, another notice is published in the Gazette indicating that the joint food standard has been adopted; and showing the place or places at which copies of the adopted joint food standard are available for inspection free of charge, or for buying, or both; and

(b) the chief executive must ensure that so long as the adopted joint food standard remains in force, the adopted joint food standard is available:

(i) for reading, free of charge, in a hard copy or in an electronic form; and

(ii) for buying by members of the public at a reasonable price; and

(iii) at the head office of the Ministry; and

(iv) at any other places that the chief executive decides.

18. Minister may issue domestic food standards

(1) The Minister may, by notice, issue food standards (domestic food standards) for food manufactured or prepared for sale or sold in New Zealand, or imported into, or exported from, New Zealand, if—

(a) standards have been or are being developed under the Australia–New Zealand Joint Food Standards Agreement for inclusion in the Australia New Zealand Food Standards Code, but New Zealand has chosen, under an annex of the Agreement, to opt out of the standards; and

(b) subsection (2) is complied with.

(2) In issuing domestic food standards under subsection (1), the Minister must take into account the following matters:

(a) the need to protect public health;

(b) the desirability of avoiding unnecessary restrictions on trade;

(c) the desirability of maintaining consistency between domestic food standards and those standards that apply internationally;

(d) the need to give effect to New Zealand’s obligations under any relevant international treaty, agreement, convention, or protocol;

(e) any other matters that the Minister considers relevant.

(3) The Minister must not issue a domestic food standard under subsection (1) unless he or she is satisfied that there has been appropriate consultation on the domestic food standard.

This is a reprint of the Food Act 2014 that incorporates all the amendments to that Act as at the date of the last amendment to it.

Đạo luật Thực phẩm New Zealand năm 2014

1. Tiêu đề và Ngày có hiệu lực

Đạo luật này là Đạo luật Thực phẩm 2014. Đạo luật này có hiệu lực vào ngày do Toàn quyền chỉ định theo Lệnh trong Hội đồng; và 1 hoặc nhiều Yêu cầu trong Hội đồng có thể được thực hiện vào các ngày khác nhau cho các điều khoản khác nhau và các mục đích khác nhau

2. Phân loại các lĩnh vực thực phẩm nhằm mục đích chỉ định các biện pháp dựa trên rủi ro có thể áp dụng

(a) các lĩnh vực thực phẩm thường có mức độ rủi ro cao đối với sức khỏe cộng đồng được phân loại trong Bảng 1 và các doanh nghiệp thực phẩm trong các lĩnh vực thực phẩm đó phải hoạt động theo kế hoạch kiểm soát thực phẩm;

(b) các ngành thực phẩm thường có mức độ rủi ro trung bình hoặc trung bình đến thấp đối với sức khỏe cộng đồng được phân loại trong Bảng 2 và

(i) các cơ sở kinh doanh thực phẩm trong các lĩnh vực thực phẩm được phân loại trong Phần 3 của Phụ lục đó phải hoạt động theo chương trình quốc gia mức độ 3:

(ii) các cơ sở kinh doanh thực phẩm trong các lĩnh vực thực phẩm được phân loại trong Phần 4 của Phụ lục đó phải hoạt động theo chương trình quốc gia mức độ 2:

(iii) các cơ sở kinh doanh thực phẩm trong các lĩnh vực thực phẩm được phân loại trong Phần 5 của Phụ lục đó phải hoạt động theo chương trình quốc gia mức độ 1:

(c) các lĩnh vực thực phẩm nói chung có mức độ rủi ro thấp đối với sức khỏe cộng đồng được phân loại trong Bảng 3 và các doanh nghiệp thực phẩm trong các

lĩnh vực thực phẩm đó không bắt buộc phải hoạt động theo kế hoạch kiểm soát thực phẩm hoặc chương trình quốc gia.

3. Kinh doanh thực phẩm không áp dụng biện pháp dựa trên rủi ro chỉ vì kinh doanh thực phẩm nhập khẩu

(1) Bất chấp mục 23, một doanh nghiệp thực phẩm không bị áp dụng biện pháp dựa trên rủi ro theo mục đó chỉ vì lý do là doanh nghiệp nhập khẩu thực phẩm.

(2) Khoản (1) không hạn chế hoặc ảnh hưởng đến các yêu cầu khác của Đạo luật này liên quan đến thực phẩm nhập khẩu với mục đích bán.

4. Hạn chế đối với nhập khẩu thực phẩm để bán

(1) Không ai được nhập khẩu bất kỳ thực phẩm nào với mục đích bán trừ khi người đó là nhà nhập khẩu đã đăng ký; hoặc nếu người đó không phải là nhà nhập khẩu đã có đăng ký, thì người đó đang nhập khẩu thực phẩm thông qua một đại lý là nhà nhập khẩu đã đăng ký.

(2) Việc nhập khẩu thực phẩm với số lượng nhiều hơn số lượng mà một người hợp lý cho là được yêu cầu hợp lý để phục vụ mục đích tiêu dùng cá nhân, trừ khi được chứng minh ngược lại, được coi là nhập khẩu thực phẩm để bán.

5. Trách nhiệm của nhà nhập khẩu

Một nhà nhập khẩu thực phẩm với mục đích để bán phải đảm bảo rằng

(a) hoạt động của nhà nhập khẩu tuân thủ mọi yêu cầu hiện hành của Đạo luật này; và

(b) chỉ nhập khẩu thực phẩm đáp ứng tất cả các yêu cầu áp dụng của Đạo luật này; và

(c) duy trì các thủ tục và quy trình để chứng minh rằng các yêu cầu lưu trữ hồ sơ của Đạo luật này liên quan đến việc truy xuất nguồn gốc và quá trình xử lý và xử lý thực phẩm do nhà nhập khẩu nhập khẩu đang được tuân thủ; và

(d) tuân thủ mục 294 và tuân thủ mục 295, nếu cơ sở kinh doanh thực phẩm của nhà nhập khẩu không hoạt động theo biện pháp dựa trên rủi ro, áp dụng như thể tham chiếu đến người được công nhận hoặc cơ quan được công nhận (không phải là người xác minh hoặc cơ quan xác minh) là một tham chiếu đến bất kỳ người nào được công nhận hoặc cơ quan được công nhận (bao gồm cả người xác minh hoặc cơ quan xác minh).

6. Hồ sơ đăng ký

Đối với mỗi lô hàng thực phẩm nhập khẩu để bán vào New Zealand, phải có một người là cư dân New Zealand (theo nghĩa của mục YD 1 hoặc YD 2 của Đạo luật thuế thu nhập 2007) và người được đăng ký là nhà nhập khẩu.

Đơn đăng ký phải được gửi bằng văn bản cho Lãnh đạo cơ quan theo hình thức hoặc cách thức do Lãnh đạo cơ quan quy định bằng thông báo theo mục 405; và bao gồm tên, tên giao dịch và địa chỉ kinh doanh của người nộp đơn (bao gồm cả địa chỉ điện tử, nếu có); và bao gồm địa chỉ thực và điện tử của người nộp đơn và kèm theo lệ phí theo quy định (nếu có).

7. Tiêu chí xét duyệt hồ sơ đăng ký

(1) Lãnh đạo cơ quan phải chấp thuận đơn đăng ký tuân thủ mục 113 nếu người nộp đơn hài lòng và phù hợp để được đăng ký làm nhà nhập khẩu.

(2) Để xác định xem người nộp đơn có phù hợp và phù hợp với mục đích của khoản (1) hay không, Lãnh đạo cơ quan có thể tính đến những vấn đề sau:

(a) bất kỳ lời kết tội cụ thể nào chống lại người nộp đơn hoặc chống lại bất kỳ giám đốc, người quản lý hoặc cổ đông quan trọng nào của người nộp đơn;

(b) cho dù trước đây người nộp đơn, hoặc bởi bất kỳ giám đốc, người quản lý hoặc cổ đông quan trọng nào của người nộp đơn, đã không tuân thủ các nghĩa vụ của một nhà nhập khẩu trong mục 110 hoặc nghĩa vụ của người đăng ký. người nhập khẩu trong mục 111;

(c) liệu có cơ sở nào khác để xem xét rằng người nộp đơn có khả năng không tuân thủ các nghĩa vụ đó trong tương lai hay không;

(d) bất kỳ vấn đề nào khác mà Lãnh đạo cơ quan cho là có liên quan.

8. Từ chối đăng ký

(1) Nếu Lãnh đạo cơ quan đề xuất từ chối đăng ký người nộp đơn, Lãnh đạo cơ quan phải cho người nộp đơn—

(a) một thông báo bằng văn bản thông báo rõ ràng cho người nộp đơn về các lý do được đề nghị từ chối; và

(b) một cơ hội hợp lý để đệ trình bằng văn bản.

(2) Nếu cuối cùng Lãnh đạo cơ quan quyết định từ chối đăng ký người nộp đơn, Lãnh đạo cơ quan, ngay khi có thể, gửi cho người nộp đơn thông báo bằng văn bản về việc—

(a) quyết định và lý do cho quyết định đó; và

(b) quyền của người nộp đơn yêu cầu xem xét lại quyết định theo mục 355.

9. Thời hạn của đăng ký

(1) Đăng ký của nhà nhập khẩu có hiệu lực kể từ ngày đăng ký cho đến ngày 12 tháng sau ngày đăng ký; hoặc một ngày sau đó được chỉ định bởi Lãnh đạo cơ quan bằng văn bản thông báo cho nhà nhập khẩu.

(2) Khoản (1) áp dụng trừ khi đăng ký bị hủy theo mục 127; hoặc được đầu hàng theo mục 130.

(3) Việc đăng ký có thể được gia hạn cho các giai đoạn tiếp theo theo Phần 2 của Phụ lục 4.

10. Hủy đăng ký

(1) Lãnh đạo cơ quan có thể hủy đăng ký của một nhà nhập khẩu theo Phần 4 của Phụ lục 4 nếu xác định rằng nhà nhập khẩu—

(a) không còn là người phù hợp và thích hợp để đăng ký, có tính đến các vấn đề nêu trong phần 116 (2) (b) (i) nảy sinh sau khi đăng ký của nhà nhập khẩu; hoặc (ii) lần đầu tiên được Lãnh đạo cơ quan chú ý sau khi nhà nhập khẩu đăng ký; hoặc

(b) không thanh toán bất kỳ khoản phí hoặc lệ phí nào được áp đặt hoặc quy định bởi hoặc theo Đạo luật này hoặc bất kỳ quy định nào được thực hiện theo Đạo luật này (không bao gồm bất kỳ khoản phí vi phạm nào).

(2) Nếu Lãnh đạo cơ quan quyết định hủy đăng ký của nhà nhập khẩu, Lãnh đạo cơ quan phải thông báo bằng văn bản về việc hủy đăng ký cho người thẩm định hoặc cơ quan xác minh thích hợp (nếu có) ngay khi có thể.

11. Hồ sơ xin thừa nhận

Đơn xin thừa nhận theo mục 135, 139, hoặc 141 phải (a) ở hình thức và cách thức thích hợp do Lãnh đạo cơ quan cung cấp hoặc phê duyệt để phục vụ mục đích đó; và (b) kèm theo lệ phí nộp đơn theo quy định (nếu có).

12. Cấp thừa nhận

(1) Nếu Lãnh đạo cơ quan thừa nhận một cơ quan, một người hoặc một nhóm người, thì Lãnh đạo cơ quan, ngay khi có thể, -

(a) nhập tên của cơ quan được công nhận hoặc người được công nhận, hoặc định nghĩa của lớp cho phép lớp đó được xác định một cách chính xác và dễ dàng, vào sổ đăng ký công khai có liên quan; và

(b) đối với một cơ quan được công nhận hoặc một người được công nhận, hãy đưa cho cơ quan hoặc người đó một thông báo về sự công nhận; và

(c) đối với một hạng được công nhận (i) thông báo hạng đó theo phần 168 về việc công nhận của nó; và (ii) nếu có người nộp đơn, hãy thông báo bằng văn bản cho người nộp đơn về

việc công nhận hạng.

(2) Thông báo công nhận phải ghi rõ—

(a) các chức năng và hoạt động được phép mà việc công nhận được cấp; và

(b) đối với một nhóm được công nhận, bất kỳ thành viên nào hoặc các loại thành viên bị loại khỏi nhóm được công nhận phù hợp với mục 141 (5); và

(c) bất kỳ điều kiện công nhận nào được áp dụng theo mục 147 (1); và

(d) thời hạn của sự công nhận theo mục 150.

13. Phí, lệ phí hoặc thuế thừa nhận

Các cơ quan được công nhận và người được công nhận phải trả phí, lệ phí hoặc lệ phí theo quy định (nếu có) để được công nhận liên tục trong thời gian quy định vào hoặc trước ngày được Lãnh đạo cơ quan cung cấp hoặc phê duyệt để phục vụ mục đích đó.

14. Các quy định và thông báo về thực phẩm nhập khẩu

Toàn quyền có thể, theo Lệnh trong Hội đồng được đưa ra theo khuyến nghị của Bộ trưởng, đưa ra các quy định đặt ra tất cả hoặc bất kỳ điều nào sau đây đối với thực phẩm nhập khẩu:

(a) các yêu cầu chung áp dụng cho thực phẩm nhập khẩu;

(b) các yêu cầu khác nhau đối với các loại thực phẩm khác nhau, dựa trên tiêu chí, mô tả, nhóm thực phẩm, con đường nhập khẩu, nguồn gốc, rủi ro hoặc chủng loại;

(c) các yêu cầu quy định các loại thực phẩm khác nhau cần phải thông quan theo mục 109 và các yêu cầu quy định các vấn đề khác liên quan đến việc thông quan thực phẩm đó;

(d) các hạn chế hoặc cấm đoán, hoặc các yêu cầu đối với việc xử lý thực phẩm chưa được thông quan;

(e) các yêu cầu liên quan đến sự an toàn và phù hợp của thực phẩm và thực hành tốt;

(ea) các biện pháp kiểm soát, hạn chế, yêu cầu và cấm liên quan đến lĩnh vực thực phẩm, bao gồm cách ngành thực phẩm phải quản lý hoặc đối phó với các rủi ro phát sinh từ hoạt động kinh doanh thực phẩm;

(f) cách thức để có thể đáp ứng các yêu cầu;

(g) trường hợp nào các yêu cầu phải được đáp ứng;

(h) người chịu trách nhiệm đảm bảo rằng các yêu cầu được đáp ứng;

(i) các vấn đề khác liên quan đến các yêu cầu;

(j) các yêu cầu lấy mẫu và thử nghiệm phải được tuân thủ;

(k) các yêu cầu về lưu trữ hồ sơ phải được tuân thủ.

15. Xuất khẩu hoặc trả lại thực phẩm nhập khẩu hoặc phụ kiện liên quan đến thực phẩm đã bị tạm giữ

(1) Nếu Lãnh đạo cơ quan không đưa ra hướng dẫn theo mục 279 về thực phẩm nhập khẩu hoặc phụ kiện liên quan đến thực phẩm nhập khẩu mà nhân viên an toàn thực phẩm đã bắt giữ và tạm giữ theo mục 306, Lãnh đạo cơ quan phải đề

ngiht nhà nhập khẩu, tùy thuộc vào bất kỳ điều kiện nào mà Lãnh đạo cơ quan có thể áp đặt (nếu có), các tùy chọn (a) xuất khẩu nó; hoặc (b) trả nó về nơi xuất xứ của nó.

(2) Khi xác định xem có nên áp đặt các điều kiện để phục vụ mục đích của khoản (1) hay không, Lãnh đạo cơ quan có thể tính đến các vấn đề sau:

(a) các yêu cầu về nơi xuất xứ hoặc thị trường đích của thực phẩm nhập khẩu hoặc phụ kiện liên quan đến thực phẩm nhập khẩu;

(b) lý do thu giữ thực phẩm nhập khẩu hoặc phụ kiện liên quan đến thực phẩm nhập khẩu;

(c) Các nghĩa vụ quốc tế của New Zealand.

(3) Tất cả các chi phí phát sinh một cách hợp lý trong việc thu giữ, giam giữ và tiêu hủy (a) phải do nhà nhập khẩu thanh toán trước khi xử lý; và (b) có thể thu hồi được từ nhà nhập khẩu như một khoản nợ phải trả cho Hoàng gia.

16. Bộ trưởng có thể thông qua các tiêu chuẩn thực phẩm chung

(1) Bộ trưởng có thể, bằng cách thông báo, thông qua một tiêu chuẩn thực phẩm chung (tiêu chuẩn thực phẩm chung đã được thông qua) cho thực phẩm được sản xuất hoặc chế biến để bán hoặc bán ở New Zealand, hoặc nhập khẩu vào, hoặc xuất khẩu từ New Zealand, nếu khoản các khoản (2) và (3) được tuân thủ.

(2) Khi thông qua tiêu chuẩn thực phẩm chung theo khoản (1), Bộ trưởng phải tính đến những vấn đề sau:

(a) nhu cầu bảo vệ sức khỏe cộng đồng;

(b) mong muốn tránh được những hạn chế không cần thiết đối với thương mại;

(c) mong muốn duy trì sự nhất quán giữa các tiêu chuẩn thực phẩm chung đã được thông qua và các tiêu chuẩn áp dụng quốc tế;

(d) nhu cầu có hiệu lực đối với các nghĩa vụ của New Zealand theo bất kỳ hiệp ước, thỏa thuận, công ước hoặc nghị định thư quốc tế nào có liên quan;

(e) bất kỳ vấn đề nào khác mà Bộ trưởng cho là có liên quan.

(3) Bộ trưởng không được thông qua tiêu chuẩn thực phẩm chung theo khoản (1) trừ khi người đó xác định rằng việc tham vấn đầy đủ về tiêu chuẩn thực phẩm chung đã được thực hiện theo Đạo luật Tiêu chuẩn Thực phẩm Australia New Zealand 1991 (Australia).

(4) Hiệu quả của việc áp dụng một tiêu chuẩn thực phẩm chung là một người sản xuất hoặc chuẩn bị thực phẩm để bán ở New Zealand, hoặc bán thực phẩm ở New Zealand, nhập khẩu thực phẩm vào hoặc xuất khẩu thực phẩm từ New Zealand phải tuân thủ các yêu cầu của tiêu chuẩn thực phẩm được thông qua liên quan đến thực phẩm đó.

17. Ban hành, thông báo và cung cấp các tiêu chuẩn thực phẩm chung đã được thông qua

(1) Thông báo áp dụng tiêu chuẩn thực phẩm chung theo mục 397 phải (a) do Bộ trưởng ký; và (b) hiển thị ngày bắt đầu.

(2) Nếu thông báo áp dụng tiêu chuẩn thực phẩm chung được ban hành, -

(a) Bộ trưởng phải đảm bảo rằng, càng sớm càng tốt sau khi thông báo được ban hành, một thông báo khác được đăng trên Công báo chỉ ra rằng tiêu chuẩn thực phẩm chung đã được thông qua; và hiển thị địa điểm hoặc những nơi có các bản sao của tiêu chuẩn thực phẩm chung đã được thông qua để kiểm tra miễn phí, hoặc để mua, hoặc cả hai; và

(b) Lãnh đạo cơ quan phải đảm bảo rằng tiêu chuẩn thực phẩm chung đã được thông qua vẫn còn hiệu lực, thì tiêu chuẩn thực phẩm chung đã được thông qua phải có sẵn:

(i) để đọc, miễn phí, ở dạng bản cứng hoặc dạng điện tử; và

(ii) để các thành viên của công chúng mua với giá hợp lý; và

(iii) tại trụ sở chính của Bộ; và

(iv) tại bất kỳ địa điểm nào khác mà Lãnh đạo cơ quan quyết định.

18. Bộ trưởng có thể ban hành tiêu chuẩn thực phẩm trong nước

(1) Bộ trưởng có thể, bằng cách thông báo, ban hành các tiêu chuẩn thực phẩm (tiêu chuẩn thực phẩm nội địa) cho thực phẩm được sản xuất hoặc chế biến để bán hoặc bán ở New Zealand, hoặc nhập khẩu vào, hoặc xuất khẩu từ New Zealand, nếu—

(a) các tiêu chuẩn đã hoặc đang được phát triển theo Thỏa thuận Tiêu chuẩn Thực phẩm Chung Australia-New Zealand để đưa vào Bộ luật Tiêu chuẩn Thực phẩm Australia New Zealand, nhưng New Zealand đã chọn, theo một phụ lục của Thỏa thuận, để chọn không tham gia các tiêu chuẩn; và

(b) khoản (2) được tuân thủ.

(2) Khi ban hành tiêu chuẩn thực phẩm trong nước theo khoản (1), Bộ trưởng phải tính đến những vấn đề sau:

(a) nhu cầu bảo vệ sức khỏe cộng đồng;

(b) mong muốn tránh được những hạn chế không cần thiết đối với thương mại;

(c) mong muốn duy trì sự nhất quán giữa các tiêu chuẩn thực phẩm trong nước và các tiêu chuẩn áp dụng quốc tế;

(d) nhu cầu có hiệu lực đối với các nghĩa vụ của New Zealand theo bất kỳ hiệp ước, thỏa thuận, công ước hoặc nghị định thư quốc tế nào có liên quan;

(e) bất kỳ vấn đề nào khác mà Bộ trưởng cho là có liên quan.

(3) Bộ trưởng không được ban hành tiêu chuẩn thực phẩm nội địa theo khoản (1) trừ khi người đó xác định rằng đã có sự tham vấn thích hợp về tiêu chuẩn thực phẩm trong nước.

Đây là phiên bản tái bản của Đạo luật Thực phẩm năm 2014 kết hợp tất cả các sửa đổi đối với Đạo luật đó tại ngày sửa đổi cuối cùng.